

Tadeusz MĘDZEŁOWSKI

Chrześcijańskie Centrum Pan Jest Sztandarem – Kościół w Tarnowie

Chrześcijańskie Centrum Pan Jest Sztandarem – Kościół w Tarnowie początkowo działało jako placówka Zboru Kościoła Chrześcijan Wiary Ewangelicznej z Radzyna Podlaskiego. Powstało w Tarnowie w 1995 roku i na początku spotykały się trzy rodziny. Jego członkowie wywodzili się z działającego w Tarnowie Kościoła Zielonoświątkowego. Sytuuje się więc Centrum w zielonoświątkowym nurcie chrześcijaństwa. We wrześniu w 1996 roku na zebraniu członków tegoż Centrum podjęto decyzję o rezygnacji ze statusu placówki zboru w Radzynie Podlaskim i rozpoczęto starania o rejestrację Centrum jako odrębnego Związku Wyznaniowego. 13 maja 1997 roku sporządzono statut Kościoła wraz z aneksem zawierającym *Biblijne Prawdy Wiary wyznawane przez członków Kościoła*; statut został przyjęty i doszło do rejestracji Związku. Zgodnie z art. 3 tegoż statutu. Centrum może prowadzić działalność religijną na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej dla swoich członków i sympatyków, organizując nabożeństwa, spotkania modlitewne, spotkania dla kobiet, grupy domowe i konferencje.

Nabożeństwa składają się z części uwielbiającej, w trakcie której wierni śpiewają pieśni uwielbiające Boga. Podczas tego uwielbienia wyznawcy używają flag i chust. Sztandar czyli flaga jest przez członków Centrum używany do ogłaszania czegoś, do walki duchowej. Powinien znajdować się zawsze w takim miejscu, aby był widoczny. „Pan Jest Sztandarem” w nazwie ma kojarzyć się z walką, z ogłaszaniem i zwycięstwem, a także ma znamionować to, że Zbór jest widoczny. Sztandar oznacza też miłość i używany może być do wstawienia u Boga za kogoś lub w określonej intencji. Chusty, które są zwiewne symbolizują też wiatr Ducha Świętego. Zbór posiada kilkanaście sztandarów w różnych kolorach, a każdy kolor symbolizuje coś innego:

Czerwień to krew Jezusa, Baranek Boży, Wojna i Ogłaszanie. Biel to świętość, czystość, sprawiedliwość i oblubienica. Złoto wraz z bielą oznacza

oblubienicę. Czerwień i biel uwielbienie Jezusa Chrystusa. Fiolet jest symbolem królestwa, samo złoto oczyszczenie, boskość i chwałę. Srebro odkupienie i zbawienie. Kolor niebieski jest symbolem Ducha Świętego.

Zdaniem pastora, we współczesnych Kościołach charyzmatycznych stosowanie flag i chust do uwielbiania Boga rozpoczęło się od objawienia jakiego doznała wierząca kobieta w Holandii. Śpiewając pieśń np. o Duchu Świętym używa się flag i chust o odpowiednim kolorze.

Druga część nabożeństwa to kazanie głoszone zwykle przez pastora lub osobę, której pastor powierzy to zadanie. Trzecią częścią nabożeństwa jest modlitwa. W trakcie tej modlitwy uczestnicy modlą się o istotne dla każdego z nich sprawy. Pastor może poprosić też, aby wyszli i przedstawili swoje problemy ci, których szczególnie poruszyło kazanie, bądź mają specjalne powody by swoje problemy powierzyć Bogu i potrzebują modlitwy. Wtedy wszyscy zebrani modlą się za te osoby. W trakcie tych modlitw mogą „manifestować się dary Ducha Świętego” np. „Słowo prorocze dla Kościoła lub pojedynczego wierzącego”. Może to być słowo mądrości czy zachęty do dalszego działania. Każde nabożeństwo jest inne, jednak zasadniczo składa się z tych trzech wyżej wymienionych części.

Spotkanie modlitewne rozpoczyna się krótkim kazaniem pastora. W trakcie takiego kazania pastor może podzielić się swoimi spostrzeżeniami, jakie nasuwały mu się w ostatnim czasie pod wpływem Ducha Świętego. Również wierni mogą zostać poproszeni by podzielić się swoimi „świadczeniami” (np. jeżeli ktoś modlił się o rozwiązanie jakiegoś problemu osobistego czy rodzinnego, może powiedzieć jakie odniosła owa modlitwa skutki. Jest to na zasadzie modliłem się i otrzymałem). Po tym następuje modlitwa, której intencja z reguły jest ustalona. Zebrani modlą się np. o pomyślność przyszłych nabożeństw czy konferencji lub o „rzeczy, które Duch Święty kładzie im na sercu”.

Spotkania dla kobiet to „grupa domowa”, tyle tylko, że przeznaczona dla samych kobiet (o grupie domowej – w dalszej części). Kobiety dzielą się własnymi spostrzeżeniami i doświadczeniami, a także rozpatrują Słowo Boże. Są to spotkania mające na celu integrację kobiet w Zborze. Mówią one o problemach rodzinnych, wychowaniu dzieci oraz prowadzeniu gospodarstwa domowego. Grupa domowa jest podobna do spotkania modlitewnego z tą tylko różnicą, że większy nacisk kładziony jest na to, by „wierni, a nie Pastor dzielili się swoimi spostrzeżeniami i świadectwami z ostatnich dni”. Grupa domowa jest traktowana tak jak nabożeństwo tyle tylko, że bardziej kameralne, gdzie modlą się jedni za drugich. Spotkania te mają na celu „pogłębiać więzi duchowe i przyjaźń natury ludzkiej oparte na Słowie Bożym”.

Kościół dwa razy do roku organizuje konferencje, na które zapraszani są pastory-ewangeliści, jak również nauczyciele z innych Kościołów polskich czy zagranicznych, takich jak np. Kościół Chrześcijan Wiary Ewangelicznej czy Kościół Chrześcijan Baptystów. Na konferencjach tych poruszane są ściśle określone tematy, a jedna z takich konferencji, która odbyła się w Tarnowie była poświęcona problematyce uwielbiania Boga.

Centrum organizuje też konferencje dla poszczególnych grup, np. kobiet. Konferencje te najczęściej organizowane są przy współdziałaniu Międzynarodowej Organizacji Kobiet Wierzących „Aglow” (z ang. żarzyć się, płomienieć), która została założona w 1967 r. w Seattle w Stanach Zjednoczonych. Dzisiaj ta organizacja działa niemal w 120 krajach na całym świecie i jak wynika z informacji zawartych w broszurach Centrum, „Bóg używa Aglow, aby docierać do kobiet, aby dać im nadzieję, uzdrowienie i pojednanie”.

Centrum uznaje *Pismo Święte* za niezawodne i autorytatywne Słowo Boże, w którym nie ma błędu. Członkowie Kościoła wierzą w Boga w Trójcy Jedyne-go, który jest stwórcą nieba i ziemi, jak też siłą napędową wszystkiego. Bóg-Syn Jezus jest obecnie głową swojego ciała – Kościoła. Natomiast Bóg-Duch Święty udowadnia (ukazuje) światu grzech, sprawiedliwość i sąd, jednoczy mężczyzn i kobiety w prawdzie dla Jezusa Chrystusa, przynosi narodzenie na nowo i mieszka w wierzących umożliwiając im wzrost świętości. Chrzt w Duchu Świętym jest dostępny dla każdego kto wierzy w Jezusa Chrystusa, który przejawia się między innymi w postaci daru mówienia językami. Dary Ducha Świętego (mowa wiedzy, mowa mądrości, wiara, dar uzdrawiania, dar czynienia cudów, dar prorocstwa, rozróżniania duchów, dar języków i dar wykładania języków – zgodnie z I Listem do Koryntian, rodz. 12) osiągalne są jedynie przez Ducha Świętego. Mówiąc o darze wykładania języków Centrum uważa, że służy on do przełożenia na język zrozumiały, w naszym przypadku na język polski, przesłania, które zostało wypowiedziane pod natchnieniem Ducha Świętego w innym języku (zgodnie z 12 i 14 rozdziałem Listu do Koryntian). Wierząc w śmierć bezgrzesznego Jezusa Chrystusa poniesioną za grzeszników czyli wszystkich ludzi, ludzie rodzą się na nowo do życia wiecznego przez Ducha Świętego.

O relacjach Państwo – Kościół Centrum ma zapisane w aneksie do statutu, że powinnością każdego chrześcijanina jest modlić się o pomyślność kraju, w którym żyje. Kościół opowiada się za pełnym przestrzeganiem prawa i respektowaniem wolności człowieka, w tym wolności sumienia i wyznania. Jednocześnie głosi potrzebę modlitwy za władze państwowe, aby te mądrze i sprawiedliwie rządziły. Dezaprobata dla decyzji władzy świeckiej ze strony Centrum może pojawić się wtedy, gdy władza ta łamie ustanowione przez Boga prawa np. nienawiść i eksterminacja Żydów przez władze Trzeciej Rzeszy, czy zakaz głoszenia Słowa Bożego przez dyktaturę komunistyczną w Chinach.

Centrum w statucie prowadzi działalność ewangelizacyjno-misyjną, opiekuńczą, charytatywną, kulturalną i gospodarczą, z zachowaniem ustawodawstwa państwowego RP. Działalności gospodarczej Kościół dotychczas nie prowadził. Zaprzestał też prowadzenia działalności duszpasterskiej w Zakładzie Karnym w Tarnowie, a powodem było przystąpienie do podobnych działań Kościoła Zielonoświątkowego z Tarnowa. Centrum organizuje publiczne nabożeństwa, konferencje, a także prowadzi działalność charytatywną przy współpracy z Armią Zbawienia. Działalność ta ma raczej ograniczony zakres, niemniej jednak członkowie Kościoła twierdzą, iż aktywność Armii Zbawienia

napotyka w Polsce na niechęć władz, czy w najlepszym przypadku na obojętność. Nie przeszkadza to jednak, zarówno Armii Zbawienia, jak i Kościołowi w niesieniu pomocy potrzebującym i jednoczesnemu głoszeniu ewangelii – twierdzi pastor. Centrum nigdy nie zorganizowało żadnego koncertu ani nie rozpowszechniało filmów, chociaż i taką formę aktywności przewiduje statut. Nosi się ono natomiast z zamiarem stworzenia własnego wydawnictwa, które prezentowałoby jego działalność.

Na czele Chrześcijańskiego Centrum Pan Jest Sztandarem stoi pastor – Prezbiter Przełożony Kościoła, lub w przypadku jego nieobecności inna osoba wskazana przez Radę Starszych. Rada Starszych jest organem wykonawczym zebrania członkowskiego, a decyzje w niej zapadają zwykłą większością głosów. W przypadku równoważnej liczby głosów decyduje głos Pastora.

Duchownymi Kościoła są: pastor Prezbiter Przełożony Kościoła i diakoni. Duchowni Kościoła mogą pełnić funkcje apostoła, nauczyciela, proroka, ewangelisty, pastora, a więc Kościół wierzy w służbę pięciu urzędów zgodnie z Listem do Efezjan. Diakonem może zostać członek Kościoła po chrzcie wiary. (chrzest wiary może przyjąć osoba świadomie wierząca, to znaczy, że nie może zostać ochrzczone niemowlę. Chrzest odbywa się poprzez całkowite zanurzenie w wodzie. Może to być rzeka, baptysterium czy basen). Diakona powołuje ogólne zebranie członków Kościoła, spośród osób wyróżniających się w jego działalności. To wyróżnianie się to postawa chrześcijańska. Uprawnienia Diakona obejmują organizowanie i prowadzenie chrztu wiary, Wieczerzy Pańskiej, ślubu, modlitwy o błogosławieństwo dziecka i uroczystości pogrzebowej. Mogą też Diakoni głosić Słowo Boże, a wymienione czynności wykonują na zlecenie pastora – Prezbitera Przełożonego Kościoła. W Centrum również kobiety mogą pełnić funkcje kościelne a więc głosić Słowo Boże i wykonywać wszystkie te czynności, jakie wykonuje diakon. Bardzo szerokie są uprawnienia pastora o czym czytelnik mógł się już przekonać. Piastuje on wszystkie czynności zborowe – asystuje też przy ordynacji diakonów.

Starszy i diakon to urzędy w Kościele, na które na podstawie powołania Bożego, wierzący są wybierani przez Kościół lub pastora prezbitera. Pięć pozostałych to powołania od Boga, które Kościół uznaje.

Zgodnie z twierdzeniem Lutera, Centrum stoi na stanowisku, że kwestie bezpośrednio nieuregulowane w *Biblii* podlegają ocenie sumienia wierzącego i tak jak w przypadku środków antykoncepcyjnych, ich używanie jest zależne od sumienia poszczególnych wierzących, z wyjątkiem środków wczesnoporonnych, co jest równoznaczne z morderstwem. Aborcja jest morderstwem i grzechem. Osoba, która wcześniej dopuściła się aborcji i dopiero później została członkiem Centrum może liczyć na działanie Ducha Świętego. Tylko on bowiem może usunąć z niej poczucie winy, powołując się na Jezusa, który umarł za ten grzech. Kościół, zgodnie z przesłaniem zawartym w Listach Jakuba „wyznawajcie swoje grzechy jedni drugim”, wierzy w ich wyznawanie jako w swoisty sakrament. Do przebaczenia wystarczy wyznanie grzechów Bogu, jednak w szczególnych przypadkach może zachodzić potrzeba wyjawienia ich innej

osobie co ma służyć pojednaniu człowieka z Bogiem. Wtedy wierzący może grzechy te wyznać drugiemu wierzącemu, jednak nie muszą to być wszystkie grzechy. Wszystkie grzechy natomiast trzeba wyznawać Bogu.

Zgodnie z zasadą wyznawaną przez Centrum pijaństwo, palenie papierosów, narkomania są grzechami, z których człowiek może zostać wyzwolony jedynie dzięki mocy jaką posiada Duch Święty. Żona w rodzinie jest równa mężowi, jednak ma przez Boga postawione inne niż on zadania do wykonania. Głową rodziny jest mąż, a żona nie jest zobowiązana do uległości mu jedynie wtedy, gdy ten zmusza ją do przekraczania praw ustanowionych przez Boga.

Swój stosunek do innych wyznań Kościół ten wyraża w następujący sposób: „Za chrześcijańskie, Centrum uważa te kościoły, które wierzą w nieomylność i nienaruszalność *Biblii* jako natchnionego Słowa Bożego, uznają *Biblię* za autorytatywne źródło wiary, wyznają Boga jako Ojca, Syna i Ducha Świętego, głoszą zbawienie przez wiarę w śmierć na krzyżu i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa i praktykują chrzest osób świadomie wierzących”. Współpracę z Kościołami uznającymi za równorzędne z *Biblią* inne źródła wiary (niebiblijne tradycje, przeczące *Biblii* objawienia) uznają za niemożliwą. Centrum wierzy w istnienie Kościoła uniwersalnego, to jest składającego się z wszystkich powołanych przez Boga wierzących w Jezusa Chrystusa. Uniwersalny Kościół składa się zarówno z wierzących, którzy są już z Panem w niebie, jak i osób współcześnie żyjących w różnych krajach .

Kościół wierzy w zachowanie tradycji Wieczerzy Pańskiej ustanowionej przez Jezusa w noc poprzedzającą jego ukrzyżowanie. Ma wtedy miejsce spożywanie chleba oraz wina a Wieczerza uznawana jest jako znak jedności chrześcijan. Wieczerza Pańska odbywa się zwykle raz w miesiącu w trakcie nabożeństwa. Niedziela jest dniem pańskim i dniem głównego nabożeństwa. Kościół uznaje szczególną rolę Izraela w Bożym planie, jakkolwiek przez śmierć Jezusa Chrystusa Bóg zawarł nowe przymierze z wszystkim narodami. Centrum szanuje więc tradycje żydowskie i święta żydowskie, bez obowiązku przestrzegania ich przez wiernych. Kościół nie obchodzi świąt Bożego Narodzenia i Wielkiej Nocy traktując je jak dni wolne od pracy. Za świętych natomiast poczytywani są wszyscy prawdziwie wierzący, którzy odeszli do Pana jak i ci, którzy żyją w Jezusie Chrystusie. Cały więc Kościół uznawany jest przez Centrum za zgromadzenie powołanych i świętych. Z tego też powodu nie ma szczególnych świętych ani też modlitwy do świętych zmarłych. Modlitwy natomiast kierowane są do Boga w imieniu Jezusa poprzez Ducha Świętego. Centrum również uznaje i przestrzega nauki o potrzebie składania dziesięciny.

Chrześcijańskie Centrum Pan Jest Sztandarem – Kościół w Tarnowie to jeden zbór liczący 20 osób, natomiast w stadium formowania są dwie placówki. Zbór mieści się w Tarnowie przy ul. Bandrowskiego 9, a wyznawcy pochodzą z Tarnowa, Dębicy i Mielca.

Chrześcijańskie Centrum jest więc wspólnotą o orientacji charyzmatycznej (zielonoświątkowej). Pastor przed zarejestrowaniem tegoż Kościoła był członkiem Kościoła Zielonoświątkowego, którego zbór dość pręźnie działał w tam-

tych latach w Tarnowie. Jedną z zasadniczych cech odróżniających Centrum od Kościoła Zielonoświątkowego jest używanie sztandarów do uwielbiania Boga. Chrześcijańskie Centrum można więc usytuować, tak jak i Kościół Zielonoświątkowy w tradycyjnie ewangelicznym nurcie chrześcijaństwa, co oznacza, że akceptuje on fundamentalne zasady Kościołów drugiej reformacji. Centrum nie uznaje nieomyślności Papieża w sprawach wiary, a jedynie Bóg jest nieomyślnym. Matka Boska uznawana jest za błogosławioną przy jednoczesnym odrzuceniu innych tradycji kultowych dotyczących jej osoby. Członkowie Kościoła uważają się natomiast za społeczność Ducha Świętego. Dwudziestoosobowa reprezentacja Centrum to osoby z wyższym wykształceniem (nauczyciele), studenci Akademii Ekonomicznej w Krakowie, jak również osoby z wykształceniem podstawowym. Gdyby porównać liczebność członków Centrum do Kościoła Zielonoświątkowego, który zrzesza 18 tysięcy wyznawców i posiada około 170 zborów, Centrum jest niewielkim związkiem, praktycznie nie wychodzącym poza granice Tarnowa. Brak jest jakichkolwiek informacji na jego temat poza informacjami zawartymi w statucie i aneksie, o których wspomniałem, a dane, które udało mi się zebrać pochodzą od członków Centrum. Starłem się również przekazać je w miarę wiarygodnie, by czytelnik sam mógł dokonać oceny działalności tego Związku Wyznaniowego i odpowiedniego zaszeregowania.